

Sygn. akt III Ca 1036/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. Ł. (1)

przeciwko Funduszowi (...) Spółek Spółce Akcyjnej w W. jako następcy prawnemu Przedsiębiorstwa (...)

z udziałem interwenienta ubocznego (...) Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt I C 97/15

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 i 3 w ten sposób, że nie obciąża powódki kosztami procesu;**
- 2. oddala apelację w pozostałym zakresie;**
- 3. nie obciąża powódki kosztami postępowania odwoławczego;**
- 4. przyznaje adwokat M. G. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim) kwotę 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych), w tym kwotę 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych) podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu powódce w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Powódka M. Ł. (1) wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w likwidacji kwoty zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Wskazała, że domaga się należnego zadośćuczynienia z tytułu uszczerbku na zdrowiu oraz rozstroju zdrowia na podstawie art. 445 § 1 k.c. jakiego doznała w dniu 21 listopada 2013r. Podczas podróży autobusem komunikacji publicznej należącym do pozwanej spółki, na trasie R. - R.. Przed przystankiem, na którym powódka zamierzała

wysiąść autobus nagle przyspieszył, a następnie gwałtownie zahamował. Na skutek gwałtownego hamowania powódka upadła mimo trzymania się barierki. W wyniku upadku uderzyła tyłem głowy o metalowy element łączący siedzenie z podłogą autobusu. Doznała stłuczenia głowy oraz kręgosłupa na odcinku szyjnym.

Pozwany Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w likwidacji wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany zaprzeczył jakoby takie zdarzenie opisane w pozwie miało miejsce. Pracownik pozwanego - kierowca A. M. złożył oświadczenie, w którym zaprzeczył jakoby doszło do takiego zdarzenia. Składał też wyjaśnienia na Policji a postępowania w tej sprawie zostały umorzone. Pozwany wniosł o zawiadomienie o sprawie (...) S.A. w S. aby mógł przystąpić do sprawy jako interwenient uboczny.

Interwenient uboczny - (...) S.A. w S. - ubezpieczyciel, przyznał, że w dniu 21 listopada 2013r. odpowiadał za szkody wyrządzone ruchem pojazdów pozwanego, wniosł jednakże o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Interwenient wskazał, że powódka nie wykazała roszczenia, w szczególności zaistnienia zdarzenia.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 9 lutego 2017r. oddalił powództwo oraz zasądził od powódki M. Ł. (1) na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z .o.o. w likwidacji kwotę 617 zł tytułem kosztów procesu jak również zasądził od powódki M. Ł. (1) na rzecz interwenienta ubocznego (...) S.A. w S. kwotę 667 zł tytułem kosztów procesu oraz przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim na rzecz adw. M. T. kwotę 738 zł w tym 138 zł podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

Uzasadniając orzeczenie Sąd wskazał, że roszczenie powódki (zadośćuczynienie) ma swoją podstawę w art. 445 § 1 k.c. Sąd wskazał, że podstawą do jego zasądzenia jest spełnienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianych w art. 415 k.c. Przesłankami tymi są: powstanie szkody (krzywdy w przypadku zadośćuczynienia), związek przyczynowy między działaniem domniemanego sprawcy szkody a szkodą (krzywdą), bezprawność działań tego podmiotu oraz jego wina. Sąd wskazał, że ciężar dowodu wykazania tych przesłanek, w myśl art. 6 k.c., obciążał powódkę.

Sąd wskazał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z dwóch przyczyn, tj. że powódka nie wykazała aby zdarzenie objęte pozwem z dnia 21 listopada 2013r. w ogóle miało miejsce, ani też nie wykazała uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia w stopniu na tyle istotnym, który pozwałaby przyznać zadośćuczynienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając kosztami powódkę jako stronę przegrywającą.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze przyznał pełnomocnikowi powódki z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej.

Apelację od tego orzeczenia wniosła powódka, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1, 2 i 3.

Zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że powódka nie wykazała aby zdarzenie objęte pozwem miało miejsce, a ponadto aby u powódki doszło do uszkodzenia ciała i wywołania rozstroju zdrowia w stopniu pozwalającym przyznać jej zadośćuczynienie, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków.

Zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj.

a) art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w szczególności w zakresie oceny zeznań powódki M. Ł. (1) i przyjęcie, że dowód ten jest niewystarczający dla przyjęcia, że doszło do zdarzenia objętego pozwem, pomimo tego, że zeznania powódki są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie zarówno w dokumentacji medycznej złożonej do akt sprawy, jak również korespondują z zeznaniami świadka M. Ł. (2) ,

b) art. 98 § 2 k.p.c. poprzez zasądzenie na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego pomimo tego, iż interwenient uboczny był reprezentowany przez upoważnionego pracownika i w toku prowadzonego postępowania nie wykazał wysokości niezbędnych kosztów procesu, a co za tym idzie nie występowały

przesłanki uzasadniające zasądzenie na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

c) art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, co skutkowało obciążeniem pozwanej kosztami procesu pomimo, iż wobec pozwanej zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający na odstąpienie od obciążenia jej kosztami procesu.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie punktu 2 i 3 tego wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz nieobciążanie powódki kosztami procesu za postępowanie odwoławcze jak również zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu za postępowanie odwoławcze oświadczając, iż koszty te nie zostały uiszczone ani w części ani w całości.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powódki, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia faktyczne mają podstawę w zgromadzonym materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logicznych i wzajemnie spójny.

Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Powódka w apelacji zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego wskazując, że Sąd I instancji uchybił normie zawartej w art. 233 k.p.c. Przepis ten odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Wskazać zatem należy, że skuteczne naruszenie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. następuje w sytuacji uchybienia przez Sąd zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które wyłącznie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Oznacza to, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Z tego wynika, że tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00).

Sąd Okręgowy wskazanych powyżej uchybień nie stwierdził, w szczególności w odniesieniu do oceny zeznań powódki. Okoliczności wskazane przez powódkę stały bowiem w ewidentnej sprzeczności z zeznaniami kierowcy autobus - A. M.. Powódka nie zaoferowała dalszych dowodów na ta okoliczność, natomiast zeznania jej męża, którego należało kwalifikować jako pośrednie źródło dowodowe, nie pozwoliły na rozstrzygnięcie tych sprzeczności.

Sąd Okręgowy podziela zatem ocenę poczynioną przez Sąd I instancji, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że powódka uczyniła zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., w szczególności w zakresie wykazania, aby objętego pozwem urazu doznała w miejscu określonym w pozwie. Przedstawione przez nią dowody wskazują co prawda na wystąpienie u niej urazu głowy w dniu 21 listopada 2013r., jednakże żaden z zaoferowanych przez nią dowodów nie wykazał, aby uraz ten wystąpił w okolicznościach wskazanych

w pozwie. W szczególności wskazać należy, że przedłożone przez stronę pozwaną raporty zdarzeń w autobusie komunikacji miejskiej (k. 45), nie wskazują na wystąpienie zdarzenia w okresie wskazanym w pozwie.

Uznać zatem należało, że powódka nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy doznanym urazem a zdarzeniem je powodującym, co skutkowało oddaleniem jej powództwa.

Sąd Okręgowy uznał jednak, że w niniejszej sprawie zaistniały podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. albowiem powódka ze względu na sytuację materialną jak również charakter roszczenia, w szczególności subiektywne przeświadczenie powódki o jego zasadności.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmieniając zaskarżony wyrok w tym zakresie, natomiast w pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Wskazane powyżej powody zastosowania art. 102 k.p.c. co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowiły również podstawę do ponownego zastosowania art. 102 k.p.c. w rozstrzygnięciu o kosztach postępowania odwoławczego.

Wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną powódce z urzędu przez adwokata M. G. przyznano na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w związku z § 8 pkt 3 w związku z § 16 ust. 1 pkt 1 z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu .

SSO Barbara Braziewicz SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk